

Tíðargreinin verður skrivað av skiftandi fólki, sum ikki dagliga eru knýtt at blaðnum. Evnini eru ymisk, men viðgera øll okkurt evni, sum er viðkomandi fyri tíðina júst nú.

Martin Næs

Deildarstjóri í Mentamálaráðnum

Sum ímóti

ingin í tí netinum? Viðhvørt sita falkar og smyrlar á málinum. Aðrar tíðir sita har spógvar, láir og helsareyðar. Teir rinda møðina, hvíla seg og skimast íkring. Fyrirreika næsta leik. Teir hava eitt vakið eyga eftir okkum, sum koma úr umheiminum.

Einastaðni í grannalagnum stendur eitt skelti við áskriftini, at tú mást ikki fara nærri enn 500 metrar at falkareidrinum. Men hvat gagn er í slíkum skelti, tá ið falkurin sjálvur ikki dugir at lesa? Ella dugir hann?

Hann hevur góðan frið allan veturin, her kemur ikki ein sál framvið. Her ber til at reiðrast og leggja ungum lag á, men tá ið fólk er komið í Ljósagerði um summarið, er hann skjótur at sleppa sær burtur eina tíð og hevur ivaleyst varhugan av, at heldur ikki tey virða tað, sum stendur á skeltinum. Friðurin er úti. Hann finnur sær onnur støð at skimast frá og at halda eyga við umheiminum.

Mál hava fuglarnir, teir brúka tað alla tíðina, bæði so og so. Teir gera vart við seg og hava sett sær fyri at vera góðir við ungarnar, so hesir ein dag kunnu flúgva úr reiðrinum og seta kós ímóti umheiminum.

Hesir fuglarnir sita tryggir á málinum, málinum, sum hevur sína heilt serligu søgu. Uttan tað høvdu bæði teir og vit verið fyri ongum.

Netið á bønnum er netið í málinum.

Ein dagin ringdi telefonin, og Lambi, vinur okkara, spurdi, um tað passaði, at vit vóru farin at byggja eini summarhús uppi á Norðurlandinum.

– So, mugu tit hava eitt mál. Á bønnum. Eg ordni tað...

Síðan hugsaðu vit ikki meira um telefonsamrøðu ella mál, fyrr enn vit komu á staðið á fyrsta sinni fyri sjei árum síðan. Tað fyrsta vit bóru eyga við uttanfyri var eitt prýðiligt mál, á stødd við eitt veruligt hondbóltsmál. Samansveisaðu, hvítmálaðu stengurnar dagaðu upp úr lynginum við passaliga smáum meskum í tí grøna netinum. Vektin var minst hundrað kilo og málið í sær sjálvum uttan iva tyngri enn nøkur hoppiborg, sum vit kenna tær úr túnunum nú á døgum.

Ítróttarhøllin á Akureyri skuldi umvælast og endurbyggjast. Tað mesta av innbúgvinum var soverðið, sum hevði tænt fyri seg, og sum skuldi koyrast burtur, men so var tað eitt gløgt høvud, sum helt, at tey massivu málini úr rustfríum stáli, sum Skipasmiðjan á Akureyri, millum manna kallað Slippurin, í sínari tíð hevði sveisað saman og latið ítróttarhøllini, vóru alt ov góð at koyra á tað lokala Bukkvaldið.

– Hvat skulu vit gera við

málini? spurdu teir.

– Tað er altíð gott at hava góð mál, segði Lambi, og segði, at hann hevði eina loysn.

Soleiðis endaði annað málið í Bárðardali hjá gentuni, sum í sjeitiárunum hevði brúkt nógv flestar tímar av øllum frammanfyri hesar stengurnar. Tað vóru øll samd um. Morgun og kvöld, nátt og dag, ár eftir ár. Slit sást ikki á teimum, og nú skuldu tey kastast burtur! Hetta mátti eftirmetast, var tað onkur sum helt.

Heldur ikki tað summarið komu børnini inn tey ljósu summarmarkvøldini. Tey steðgaðu øll upp á bønnum uttanfyri húsini, og har stóðu tey alt summarið og skutu upp á mál.

Í dag ganga øll kyk og bíða eftir dystinum. Bløðini er full av frammanundanlýsingum, kringvarpsstøðirnar lýsa við øllum møguligum góðum, sum sigst vera heilsubót uppundir ein fótóltslandsdyst, og øll bíða spent. Eisini tey, sum als ongan áhuga hava fyri fótólti. Kanska fara tey loksins at skilja meiningina við tí rundu kúluni.

Samrøður eru við fólk, sum eru á veg til dystin, við fólk sum eru komin til dystin og við fólk sum als ikki fara til dystin, eisini við útlendingar um, hvat teir halda um dystin, sum koma skal, og – sum maðurin í heita

pottinum vísiliga tók til – eingin verður betri fótóltssspælari av, at tey skriva um teg í bløðunum. Tað, sum skal til er venjing, venjing og aftur venjing. Lat so bløðini skriva, tað tey vilja. Tey skulu jú bara seljast.

Á Ingólfstorgi í Reykjavík hava tey vaksið um stórskíggjan, nú er ikki longur talan um ein stórskíggja, men um ein risaskíggja upp á 36 m², tí nú vænta tey uppáftur fleiri áskoðarar til fjarsýningina í miðbýnum. Tað er ikki ov nógv sagt, at alt er á gosi.

Vit bæði sita her uppi frammanfyri málinum og hyggja at netinum, hugsu um, hvat vit skulu gera í kvöld. Leikurin verður sýndur klokkan 19 beinleiðis úr Paris.

Einki sjónvarp er í húsinum, og internetsambandið er, sum áður sagt, stak vánaligt. Men vit hava eitt mál í túninum, og tað riggar væl bæði við neti og øðrum.

Her eru eingir grannar at fara inn til. Men sum alla aðrastaðni í Íslandi í lötuni, eru í landinum nógv tóm hús og nógvur tómar íbúðir. Allastaðni í hesum húsum og íbúðum eru í minsta lagi eitt til tvey sjónvørp, sum øll rigga, men sum eingin fer at tendra í kvöld, tí húsfolkið er annaðhvørt í Paris ella á EM-torginum í Reykjavík, har tey síggja tað heila, nær sagt, við egnum eygum!

Full flogfær hava seinastu

dagarnar flogið við fólki, sum skal á Stade de France at rópa sínar dreingir til sigurs. Sum hjá spælarunum er viljin hjá viðhaldsfólkunum øgiligur, stuðulin ikki um at tala. Einkin er óført. Onkur segði, at hevði svenski landsliðsvenjarin verið íslendskur ríkisborgari, varð hann valdur til forseta við brestin.

Hvaðani kemur øll henda megin?

Tað byrjar við 0 – 0, og teir eru 11 ímóti 11. Tá kann tað, stórt sæð, vera eins feitt um tað í landinum búgva 340.000 fólk ella 80 milliónir fólk.

Megin!?

Svarið upp á spurningin um megina kundi verði tann hugburður, sum lítli fjepparin við íslenskari mammu og føroyskum pápa legði fyri dagin, tá ið hann varð spurður, hvat hann ætlaði sær at verða, tá ið hann bleiv stórur:

100% føroyingur og 100% íslendingur.

Tá stóð spyrjarin mát.

Sterkari kundi tað valla orðast!

1. juli 2016